

1 2012
37017к

ПОЭЗИЯ

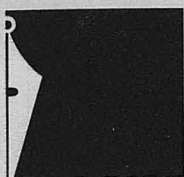
**Серік
АҚСҰҢҚАРҰЛЫ**

ҚАРАОРМАН

1 2012 / 34017 K

ПОЭЗИЯ

ЖАНА ЗАМАН
ӘДЕБИЕТІ

төб 384 - 2012 - 384 бет

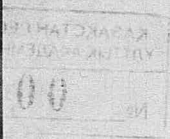
Серік АҚСҰҢҚАРУҰЛЫ

ҚАРАОРМАН

Өлеңдер

УДК 821.512.122
ББК 84.812.7-5

Алматы 2012
"Ел-шежіре" 2011

© «Жаңа заман» ЖШС, 2012
© «Ел-шежіре» ЖШС, 2012

ISBN 978-601-7317-15-2

УДК 821.512.122 –
ББК 84 Қаз 7-5
А 37

*Қазақстан Республикасы Мәдениет және ақпарат министрлігі
Ақпарат және мұрағат комитеті
«Әдебиеттің әлеуметтік маңызды түрлерін басып шығару»
бағдарламасы бойынша шығарылды*

Ақсұңқарұлы Серік.

А 37 ҚАРАОРМАН. Өлеңдер. – Алматы, «Ел-шежіре» ҚҚ, 2012. – 384 бет.

ISBN 978-601-7317-19-5

Қазақтың айтулы ақындарының бірі, Қазақстанның еңбек сіңірген қайраткері, «Алаш» әдеби сыйлығының лауреаты Серік Ақсұңқарұлының «Қараорман» атты бұл жинағына кірген кез-келген өлең-жырынан өршіл рух, асқақ мұрат, шарболаттай суарылған жігер мен қайрат көрінеді. Ақынның өзі өмір сүріп отырған ортаға, қоғамға, табиғатқа деген ой-пікірлері, сыни көзқарастары өткір тілмен, образды суреттермен әдемі өрнектелген.

«Қараорман» қазағым, елім, жұртым деген әрбір оқырманды Отанды, ел мен жерді сүйеге жетелейтіні сөзсіз.

**УДК 821.512.122
ББК 84 Қаз 7-5**

ISBN 978-601-7317-19-5

© Ақсұңқарұлы С. 2012
© «Ел-шежіре» ҚҚ, 2012

ҚАРАОРМАН

Тасын жарып, мұз құрсаңған шырлардың,
Қара жерде қарағай боп бүр жардым.
Жазда – аптап, қыста – аязды көзге ілмей,
Жар басында жап-жасыл боп тұрғанмын.

Текті жұрттың –
Әрі – ұлы, әрі – ірі,
Топырақта жатады ылғи тамыры.
Мен Алтайдан алты ағаш боп шығып ем,
Алты Алашқа айналдырған – Тәңірі.

Құдай мені Түрік қылды құты – ұлы,
Жаным – сонда, тән де – соның тұқылы.
Мен – Алтайдан Ақсораңға кеп түскен,
Қарағайлы Қараорманның тұқымы.

Маңғаз Мағжан,
Өр Қасым да сол жұрттан,
Сорғалаған көз жасым да сол жұрттан.
Қара басты тәрк қылып қашанда,
Қараорман деп зарлайтыным – сондықтан.

Жан сіміріп жасыл жұрттың жарығын,
Жастайымнан уызыма жарыдым.
Қараорманым Хаққа қарап күніренсе,
Қақсайды, Алла-ай, алпыс екі тамырым...

АҚСҰҢҚАР, СЕН ДЕ ҚҰССЫҢ, МЕН ДЕ ҚҰСПЫН...

ПУШКИНМЕН КЕЗДЕСУ

Тарқамаған балалықтың базары,
Муза келіп ала берген мазаны.
Сәби едім. Сәби шерін қозғасын.

Өлеңменен ерте есейдім өз басым.
Александр жырларынан азалы
Адамзаттың көрдім ащы көз жасын.

Оранып ап қыста... жылы көрпеге,
Бала тәнім отты ойлардан өргене,
Жаттым жылап көңілден бір күй кетіп.

Балалықты даналық кеп – күйретіп:
Ақын қаны тамған мұңды өлкеге
Муза мені алып кетті сүйретіп!

Көз алдымда зулап өтіп бар кескін,
Қиялымда қыршынымда-ақ қан кештім.
Менің досым – досы барлық Пушкиннің,
Менің досым – қасы барлық Дантестің!

* * *

Шыбын жан барда далаға жетейін,
Кеудемді ашып пәкпін – деп.
Құдіретіңнен садаға кетейін,
Құрманғазы мен Тәттімбет!

Елестеп өтсін Құлагерің де,
Алтынға тағалатқандай;
Қырық мың тұлпар құба белінде
Қиқулап бара жатқандай!

Парағын эпос – дастан ашсын да,
Паш етсін қазақтығыңды.
«Адай» күй ойнап аспан астында,
Іздесін азаттығыңды!

Шыңғысхан...

Ақсақ Темір өтеді,
Елестеп – ұшқан ұландар;
Домбыраларды еңіретеді
Азалы – «Ақсақ құландар!»

Темірлер кімді тебірентеді
Мінсе де қанша қаһарға?
Күй Елі!
Күйдің Мемлекеті!
Жалғызсың – күллі жаһанда!

Шыбын жан барда далаға жетейін
Кеудемді ашып пәкпін – деп.
Құдіретіңнен садаға кетейін,
Құрманғазы мен Тәттімбет!

СОЗАҚ КӨТЕРІЛІСІ

Тілеубай Әзімбайұлына
Созақтай ел бар ма екен паң даламда,
Күллі Алаш сондай болса – сандалам ба?!
Бетіне Сталиннің сол түкірген,
Белдеуде аша тұяқ қалмағанда.

Бұлдырап жұртың қалған жол артында,
Өңшең ер – ел жұртына болар тұлға –
Қан кешіп Қадыр – Қалман қашқан кезде,
Әзімбай әкең сенің – он алтыда.

Егіліп ел, еңіреп Сыр жылап тұр,
Памирдің шатқалында құлдырап бір, –

Қоңырат жұрты көшті, Сартай қажы
Моласы көз ұшында бұлдырап тұр.

Қазақтың хабар айтпай құсы келіп,
Жат жерде –
Шөлде кеуіп, ұшып – өліп –
Қаншама бауыр қалды баудай түсіп,
Қажының сол моласы түсіне еніп?

Туғаннан жанталасып жарыққа ердің,
Сазына сағыныштың салып келдің.
Сол көштен қалған күллі зәузатыңды,
Көшіріп Алашыңа алып келдің!

Ақыры түгенделіп жаны, малы,
Алашың аймақ болды арыналы.
Марқайдың Созағыңа жұртыңды әкеп,
Сартайдың ырза Саған әруағы...

АНАМА ХАТ

Аман ба, Тәте, армысыз?
Аспанда жүзген Ай-көңіл...
Үстінде Жердің бармысыз?
Армысыз, анам, әйтеуір.

Кейінгі кезде күстәна
Боп кеттім неге мұнша мен?
Төбеңнен өткен құстан да
Жүрсің бе жолдап бір сәлем?

Уақыт-ай, зулап ұшқан кеп,
Ұрлайды-ай күнде жамалын.
Сіз жақтан-дағы құстар кеп
Көктемнің берді хабарын.

Ақсораң жаққа ұшқанда,
Отыра қалып жүремнен,

Төбемнен өткен құстан да
Сан сәлем жолдап жібергем.

Сол құстар, Тәте, барды ма
Көктемді алып жетекке?
Қаңкылдап, шулап қонды ма
Ақжарық деген бекетке?

Кеттім-ау, Тәте, алыстап,
Жүдеме, ойлап, күрсінбе.
Өкпеңнің дерті тағы ұстап,
Талықсып қалып жүрсін бе?

Күркілдеп жатқан кеудеңде
Қандай дерт екен, анам-ай?
Ажалдың құсы келгенде
Әкем де кеткен қарамай...

Күдіктің зілдей тауын да
Көтеріп келем бекем бір.
Бәрін де тастап, ауылға
Аттанып кетсем бе екен бұл?

Білгендей соны: «Қолыңнан
бал ашамын» – деп, шаршамай,
Тұрады күтіп жолымнан
Цыганның қызы қаршадай.

Тыңдадым ұйып болжамын:
– Әулием, айтып бергін, – деп.
Сөзіне ылғи сол жанның
Тұрады, Тәте, сенгім кеп!

Аман-сау екен ел-аймақ.
Әулиең айтып тұр, міне:
Болжады цыган мені ойлап
Көз ілмей жүргенінді де.

Деді ол: «Жағдай қиын, көр:
Дімкәстау екен шешеніз.
Тағы да біраз... тиын бер
Оның да мәнін шешеміз!»

Жанымның бұлтты аспаны
Нөсерлер пері кезі кеп:
«Алыңыз мынау ақшаны!
Айтыңыз – деймін. – Тезірек!»

Картасын жайып жаңадан
Шомды ойға цыган не түрлі.
Үстінде жердің әлі аман
Жүрген бір тәңірі секілді!

«Сеніңіз мендей пендеге,
Жүрегі адал десеңіз:
Міндадар болмай емге де
Сауығады екен шешеніз!»

Сөйлейді цыган шабытты,
Қалтасы бүгін олжалы.
Болашағында бақытты
Болатыныңды болжады!

Тыңдадым ұйып болжамын
– Ерікті саған бердім, – деп.
Сөзіне ылғи сол жанның
Тұрады, Тәте, сенгім кеп...

Уақыттың шеру, дүрмегі
Барады алып шығанға.
Көрінбей... соңғы күндері
Із-түзсіз кетті цыган да.

Іздеймін соны көшеде,
Көзіммен тінтіп...

Не екен бұл?
Адамды сендірмесе де,
Алданыш керек екен бір!

Қонақжай әдет-ғұрпы мол
Жанына тұрған жарасып —
Ауылда жүр ме, мүмкін ол?
Енді еркін маған бал ашып?

Иесі — жел ме, дауыл ма,
Дегбірсіздердің бірі екен.
Қалайша біздің ауылға
Қаңғырып бармай жүр екен?!

Сан жерде ұлың сыналған
Тап болып тағдыр кермесі.
Мен жайлы ешбір цыганнан
Ештеңе ести көрмеші.

Қыран боп шыңды шолам мен,
Кеудеме шабыт қонған соң.
Адамның ұлы болам мен —
Анамның ұлы болған соң.

«Шуаққа менің мол жаным...» —
Десе егер біреу, мен гүлдеп:
Сөзіне ыңғи сол жанның
Тұрады, Тәте, сенгім кеп.

Біреулер бөгеп жолымды
Жүрсе егер: «Құдай атты!» — деп.
«Алыңыз, — деймін — қолымды!
Айтыңыз, — деймін — ақ тілек!»

Кім білсін, осы сөзімді
Ұқты ма ол, жанға жақты ма?
Арбап кеп менің көзімді
Алдап кеп... оғын атты ма?!

Кім білсін, осы бәрінен
Қиындау... Қайтіп жан бағам:
Алданып келем әлі мен,
Әлі де қанша алданам?!

Таныс көп, Тәте, менде де
Дейтұғын: «Кетпес есеңіз,
Сеніңіз мендей пендеге,
Жүрегі адал десеңіз!»

Сенемін. Ұқпас мені кім?
Үмітке жаным кенелді:
Адамға деген сенімім
Алдамас мүмкін мені енді...

* * *

Есінде ме Шайтанкөлдің түндері,
Қиял бізді сонда алысқа сүйреді.
Өмір деген тәтті болып кеткен-ді,
Сонда сенің ерініңнен сүйгелі.

Көз алдымда – сауап толы көздерің,
Жанарыңды жаһан қылып кезгенім.
Өмір заңы өз әмірін жүргізді
Сен сезбедің... мен де түкті сезбедім...

Тарпаң тағдыр жаншып басып еңсені,
Жолға шықтық...
Жоқ! Жоғалттым мен сені!
Мәрт ғашықтар бір-біріне өмірде
Мәңгі бақи кездеспейді деуші еді...

...Құстай ұшып Шайтанкөлге жеттім де
Елесіңе тұрдым тағзым еттім де.
Сен де сеніп сол әзәзіл сөздерге
Кездескеннің қолын ұстап кеттің бе?

Сенбеші оған, сұра жұрттан сыналған,
Сұрашы анау шында тұрған шынардан:
Алдау үшін ғашықтарды аңғалақ
Пасықтар ғой соны ойлап шығарған!

Сенбеші оған... есінді алған сұм ағын –
Қайда әкетіп бара жатыр?
Тұл – әнім...
О, сұмдық-ай!
Қасаң қағидалардан
Тарс жарылып кетер ме екен құлағым?!

Сенбеші оған... Елең қылма түгін де,
Өткенде емес бар үмітім – бүтінде:
Жалғыз өзім жастанып ап жартасты
Күтем сені Шайтанкөлдің түбінде.

Сенбеші оған... Жаңбыр менен жасында,
Тірі жан жоқ–табиғат бар қасымда –
Есіл шақты еркін еске түсіріп,
Күтем сені Шайтанкөлдің басында.

Келші, жаным... Суытпашы бекер бой,
Шайтанкөлің – қасиетті мекен ғой.
...Мәрт ғашықтар бір-біріне өмірде
Мәңгі бақи жолықпайды екен ғой.

* * *

Қас қағымда дүние бүлінді ме,
Кеттің хабар-ошарсыз түңілдіре.
Жат еркекке жүрегің жүгінді ме?
Шайтанкөлде кездесіп қалып едік,
Бүкіл жерде жоқсың сен бүгін, міне.

Күнімді де тәрк етіп – батпайтұғын,
Таңымды да тәрк етіп – атпайтұғын,

Іздеп келем.
Белгілі – таппайтыным.
Құпиям боп қалдың ғой, ғұмыр бойы
Жүрегімнің түбіне сақтайтұғын.

Шайтанкөлге сені іздеп талай бардым.
Жоқтығыңды білгенде – қалай бардым?
Сан барармын.
Әлі сан қарайлармын,
Ішқұса боп таба алмай тарта берем,
Келіп кеткен жолымен талайлардың.

Мен секілді мазасыз шерлі екен көк,
Барған сайын... нөсерін селдетер кеп.
Табысатын кезім де келді екен деп,
Арулардың жалт еткен жанарына
Жалтақ-жалтақ қарармын сен бе екен деп.

Дөңбекшітіп сені де төсегінде,
Шырылдаса сағыныш – сезім – бала,
Сабыр беріп жүр ме екен төзім – нала?
Қалай десең – олай де, осы өмірде
Сүйген, сүйе білетін – өзім ғана.

ШЫҢҒЫСТАУ. ҒАСЫРЛАР. АБАЙ.

Ғасырлар келеді ұшып оттай жанып,
Құр бәрін жайпап өтіп құныққандай.
Үстіне Шыңғыстаудың тоқтай қалып
Кетгі ағып, – тұрып қалмай...

Кетгі ағып. Сан жеткісіз – санасандар.
Тамам үн соныменен тамамдалды.
Талайлар көмілді де қара шаңға,
Абайлар – аман қалды!

Ғасырлар келеді ұшып оттай жанып.
Түсін де түстеп жөндеп қарамадық:
Үстіне Шыңғыстаудың тоқтай қалып,
Тағы да барады ағып... Барады ағып.

Жаңа жыл жалт қаратып тұңғыш қарға,
Тұрса да алуан іс алдыма кеп,
Келеді жетіп барғым Шыңғыстауға:
«Топырағында Абайлар қалды ма?» – деп.

Ғасырлар құсша ұшады. Қарасандар –
Керемет мазасыздық келбетінде.
Талайлар көмілсе де қара шаңға
Қалса екен Абайларым – Жер бетінде!

* * *

Саған арнап сұлу жырдан гүл өрдім.
Гүл өрдім де тығырыққа тірелдім.
Рухыңды – бұлдыраған елестен –
Өлеңіме айналдырып жібердім.

Өлеңімсіз бозаң тартар өң кірмей –
Өр кескінің – өзегімнің өртіндей.
Дүниеде менен күшті еркек жоқ,
Бір әйелді алып қалдым өлтірмей!

Қанатымыз ұша-ұша талғанда,
Енді бізге құлау ғана қалған ба?
Бұл жалғанда сенен асқан ару жоқ,
Менен асқан еркек жоқ бұл жалғанда!

Саған арнап сұлу жырдан гүл өрдім,
Гүл өрдім де тығырыққа – тірелдім.
Рухыңды – бұлдыраған елестен
Өлеңіме айналдырып жібердім.

* * *

Дала – дастан!
Бала жастан оқып өскем сені мен,
Көкпарыңа араласқам құлап аттың ерінен.

Қыз қууда ұлы халық намысына күйгенмін.
Ат үстінен жұлып алып аруыңды сүйгенмін!

Кереметім – кеңдікте! – деп,
Серілікте! – деп ел өсті.
Бұл далаға – ерлік керек, ездiк... керек емес–ті.

Басымды оқтан ала қашпан.
Елім ермен – еңселі..
Дала – дастан!
Бала жастан оқып өскем мен сені!..

* * *

Мен сені сағындым көктемде,
Төбемнен жыл құсы өткенде,
Домбыра күйшіге тап болып
Әдемі әуенін төккенде.

Түк те жоқ, өзіңсің санада,
Сағыныш, жалыныш, нала да.
Мен сені сағындым далада,
Мен сені сағындым қалада.

Сені іздеп шекті азап есіл ар,
Мені де сен де бір есіңе ал.
Сүюді білмейтін адамның
Осынау өмірде несі бар?!
Мені де сен де бір есіңе ал...

ТҮС

Көгіндегі жұлдыз еді бір сұлу,
Сыр ғып маған соны айтушы ең қымсынып.
Жыр ғып айтып келе жатсаң, көшеде
Көріп соны... қалушы едің тұншығып.

Қыз да сені жүрген сынды түсінбей,
От сезімің жатты өртеніп ішінде.
Қандай ғажап мынау мылқау махаббат!
«Үйленіпшің, – дейсің – соған түсімде...»

...Менің түсім – кереғарлау – шатағы:
Сол бір сұлу шат – күлкісі, шат әні –
Жат төсекте жат жастықты... жастанып,
Жат біреумен құшақтасып жатады!

Елең қылмай ұйқыны да, түсті де,
Кенет сонда маған бітіп күш, міне:
«Бассыздықты тоқтатыңдар, кәне!» – деп
Екеуінің кіріп барам үстіне!...

Шынжырлаулы иттері үріп абалап:
«Миы ауысқан жынды ма?!» – деп табалап
Сонда екеуі атып тұрып төсектен
Айдап шықты сыпырғышпен... сабалап!

Сол түсіме сені қайтып сендірем?
Бекежанды саған қайтып жеңдірем?
...Бұдан бұлай ғашық болған жандардың
Арасына түспеспін-ау енді мен...

Келеді алып қашқым –
Жегідей жеп, жанымды құса қылған
Түн аңдыған бұзықтың пышағынан,
Жасындардан кенеттен жарқ ететін,
Сұлулық пен пәктікті тәрк ететін
Дон Жуанның темірдей құшағынан!

Кереғарды қалайша келістірем!
Көзім алды – қайшылық, керіс кілең!
Болсам егер қараңдар санатында
Қысып алып өзінді қанатыма
Алып қашып кетер ем Жер үстінен!

Алып қашып кетер ем, сол – тыныш-ты,
Маған керек басқа әлем мол тынысты.
Қайда барып еркін бір дем аламыз?
Хиросима – секілді Жер-анамыз!
Өмір сүру не деген қорқынышты...

ӘКЕ МЕН ҰЛ

Роберт Рождественскийден

Бұл – ән еді.
Айтып беремін ғой деп
... түсінде де, өңде де қаларсыз...
Кеткен әке:
«Қайтып келемін ғой...» деп
Қан төгістен оралған жоқ,
Хабарсыз...
Жиырма жылдай бопты-ау...
... көп пе, соншама?
Сонында егер ұрпақ қалса, о да – сын:
... бала әкесін іздеп кетті Польшаға.
Ең болмаса көрейін деп моласын...
Тапты-ау іздеп сорлы бала-ай... сенделген.
Рухына басын иді, құлыным.
Әкесінен – жат өлкеде жерленген.
Жасы да үлкен болатұғын ұлының...
Сол азалы,
... сол азалы молада
... гүлдер жатты тебіреніп жетімді.
Сол оқ гүлдер елестеді балаға
... госпитальдың ақ дәкесі секілді.
Ауыр тулар түсті сырғып асыға, басталды-ай,
... кеп дүлей нөсер базары.
Поляктар да келіп ұлдың қасына
... тұрды үнсіз. Барлығы да – азалы.
«Түсінеміз жүрегіңнің бәйітін – деді біреу –
Ерсіз елі – немене?!
Туған елге алып барып мәйітін
... туған жерге жерлегіңіз келе ме?..»
Жапырақты жел мұздатып, толы сызға тамнылап
... тұр жаңбыр жасқа ұқсап қап.
«Жоқ! – деді Ұлы, – Менің әкем онсыз да жатыр
... туған Жер-Анасын құшақтап...»

КЕКТІ БАЛА

Берік Көпбаевқа

Пушкин десе жанарың лапылдайды,
Тұла бойға тоғысып ақыл, қайғы.
Сендер барда сенем мен, мына өмірде
Сұлулыққа қарсы оқ атылмайды!
Пушкин десе жанарың лапылдайды.

Есенинді айтасың еміреніп,
Хиросима қақында тебіреніп.
Сен оларды тапқалы,
Дүниенің
Қайғы-мұңы тауыпты – Сені келіп!
Еміреніп сөйлейсің, тебіреніп.

Заулап ғасыр өтсе де, ұшып көп күн,
Жүрегіңе жасыны түсіп көктің –
Еске түссе Лермонтов, қанат байлап,
Кавказ жаққа келеді ұшып кеткің!
Жүрегіңе жасыны түсіп көктің.

Қойшы... Айта бермеші... Жетті, бала!
Көз жасыңды көшіріп кеттім ала.
Балаларды сүйемін – пәк! Дегенмен
Сені ерекше сүйемін, кекті бала!
Қойшы... Айта бермеші... Жетті, бала!

Ал, ағанды теңеме наркескенге,
Менен өткен шерлі жоқ зар кешкенде.
Мен бір – оқпын, құлыным... Пушкиндердің
Тимей кеткен оғымын – Дантестерге!
Менен шерлі адам жоқ зар кешкенде...

Халқына, мүлде, сенбеген,
Арбалып тақ пен алтынға,
Хан біткен қанға шөлдеген,
Қалды сол қарау қалпында.

Молдалар көзсіз сандалып,
Намазға құлап теңселе –
Абайға сенбей... арбалып,
Аллаға ғана сенсе де –

Өлді улып өстіп көп пенде
Өмірде болған өтімді.
Сеп болмай шен де, шекпен де,
Өткінші затқа өкінді.

Пыш–пыштар өлді бақырып
Айта алмай соңғы ариясын.
Ішкіштер өлді ақыры
Сарқа алмай шарап дариясын.

Сұлулар өлді сәнімен
Кете алмай жерге ну егіп,
Қор болып шалдың тәнінен
Ләззат емес – у еміп!

Пақырлар өлді – тірлігін,
Өзінше жасап шайқап-ақ.
Ақындар өлді – бір-бірін
Тотықұстайын қайталап!

Өлімнің заңы: «Көн!» – деген,
Шежіре жыр ғып баяндар.
Бәрі де – өлді.
Өлмеген –
Рубайлар, Омар Хайямдар.

Қап-қара түн...
Зілмауыр қап-қара түн.
Зауал шақ қой мәңгі есте сақталатын.
Аяр сезім арбады тұл бойынды,
Аялдатпай уақытқа – ақталатын.
Қап-қара түн.

Құмар сәт боп елестеп күнә мына,
Жаттың жауап таба алмай сұрағыңа.
Қара түндей қатыгез қара кісі
Сайтан құсап сыбырлап құлағыңа.
Әзәзілдің дидарын көріп-танып,
Жаттың үнсіз талықсып өліп-талып,
Көзің алды қап-қара, қара түнек,
Жарық дүние жалп етіп сөніп қалып!

Тілсіз үрей басынып бар алапты,
Ләззат пенен сұмдықты саралатты.
Арбап алған тәніңді қара жылан
Пәк тәніңе өрмелеп бара жатты...

...Алаң оймен оянып ала таңда,
Жаттың ұқсап жазықсыз балапанға.
Қара жылан шаққан сол қара түнде
Ақ тәніңде қап қойды – қара таңба.

ДАЛА ФИЛОСОФИЯСЫ

Дала десен жарқ етер –

Даңқым! –

Деген бір өлең.

Дала десен жарқ етер –

Халқым! –

Деген бір өлең.

Мархабатым шығар-ау Махамбеттің туғаны.

Ер ұлдарым болмаса –

Ез екем деп жүрер ем!

Дала десен жарқ етер –

Сұлулық! –

Деген бір өлең.

Дала десен жарқ етер –

Ұлылық! –

Деген бір өлең.

Арман шығар даламда Абайымның туғаны.

Абайларым болмаса –

Ақымакпын! – деп жүрер ем...

Тарих Стадионы – Дала! Тәні – қан-жоса!

Жалт қарады Ұлына ол көгін тұман торласа.

Батырлары болмаса – қорқақ бүкіл адамзат.

Ақымақ бүкіл адамзат – Ақындары болмаса!

ТЕЛЕФОНДАҒЫ ӘНГІМЕ

– Амансың ба?
Қандайсың бұл күндері?
Танымай да қалуың мүмкін мені?
Жас дәуренім өтіпті тез менің де,
Хабарсызсың...
Мәңгіге безгенің бе?
Сен түсесің есіме жалғызсырап,
Жабыққан кездерімде...

– Гүл ғой – жастық, күзге қап – үсіп кеткен.
Сөйлегендей болдың-ау түсіп көктен?
Мен де жалғыз отыр ем...
Келіншегім
Жолаушылап Ташкенге ұшып кеткен...
– Жалғызсың ба? Адамды, ая, Құдай!
Жаным, міне, жалынды жай оғындай.
Күмілжімей... Жетсеңші!
Аэропорттан
Күтіп алам бас иіп баяғыдай!

– Кездескен жөн... Айтатын сөзіміз көп,
Гүл ғұмырдың күрсінген көзіміз деп.
Мен сені іздеп барған ем талай рет,
Енді бір сәт келсеңші өзің іздеп?!
...Бірге жүре алмадық біз беленде,
Жүрегім – мұз.
Кетпейтін сыз – денемде.
Нанатұғын бір сылтау неге айтпайсың
Табатұғын едің ғой – іздегенде?!

Ұмытпайды бір әйел мәңгі мені.
Түн ортасы.
Күз...
Басым мәңгіреді
Осы түнде айтты екен қаншама адам
Неше түрлі құпия әңгімені...